LANGDURIG VERBLIJF IN EEN WOONZORGCENTRUM - 1

Zorgen voor een naaste met de ziekte van Alzheimer of een verwante aandoening is een kronkelig traject, met keuzes en beslissingen. Op een bepaald moment kan de vraag rijzen of een langdurig verblijf in een woonzorgcentrum nodig is. Dat roept veel emoties op en leidt vaak tot een categorische weigering.

Achter die weigering kunnen verschillende redenen zitten. Vaak zijn ze gebaseerd op overtuigingen, vooroordelen of beloften, zoals:

- 'Vroeger woonden ouderen bij hun kinderen, die voor hen zorgden. In de godshuizen verbleven oude zieken zonder familie.'
- 'Rust- en verzorgingstehuizen zijn plaatsen waar je naaste wordt achtergelaten om weg te kwijnen.'
- 'Door de collectieve organisatie van een woonzorgcentrum kan iemand de eigen gewoonten, het eigen ritme en de zelfstandigheid niet behouden.'
- 'Ik heb mezelf altijd beloofd mijn ouder nooit in een woonzorgcentrum te laten opnemen.'
- 'Ik zou mijn laatste dagen niet in een woonzorgcentrum willen doorbrengen.'
- 'Woonzorgcentra hebben te weinig personeel en het personeel is onvoldoende opgeleid om aan de behoeften te voldoen. Mijn naaste heeft nabijheid en begeleiding nodig.'
- 'Het gezinsleven stimuleert een gedesoriënteerde persoon meer dan een verblijf in een voorziening, en stimulering heeft een positieve invloed op het verloop van de ziekte.'
- 'Het is onwettig om iemand die gedesoriënteerd is tegen diens wil op te nemen; alleen een rechterlijke beslissing kan dat opleggen.'
- 'Een verblijf in een woonzorgcentrum kost de samenleving meer dan thuis wonen.'

Deze argumenten laten zien welke gevoelens naasten kunnen ervaren wanneer een verblijf in een rust- en verzorgingstehuis noodzakelijk wordt: verscheurdheid, schuldgevoel en verdriet ...

Naarmate de ziekte vordert, zullen de meeste mensen met de ziekte van Alzheimer vroeg of laat in een woonzorgcentrum verblijven.

Wat kunnen we doen om de negatieve houding tegenover deze werkelijkheid te verminderen en de situatie op een meer praktische en minder emotionele manier te benaderen?

De beslissing over een langdurig verblijf moet individueel worden genomen, op basis van factoren die voor elke persoon anders zijn, zoals zelfbeschikking en beschikbare hulpbronnen ...

Idealiter neemt de gedesoriënteerde persoon die beslissing zelf. Vaak onderschat die echter de omvang van de problemen en is het beoordelingsvermogen aangetast. In de meeste gevallen nemen de naasten daarom de beslissing, soms met hulp of advies van de arts en zorgverleners die de persoon begeleiden1.

1 De Ligue Alzheimer staat voor u klaar om naar u te luisteren en hierover met u in gesprek te gaan.

- EEN MOEILIJKE KEUZE VOOR NAASTEN VAN GEDESORIËNTEERDE PERSONEN -

Welke criteria kunnen de beslissing richting geven?

'Kunnen we als familie, samen met de professionele hulpverleners die ons ondersteunen, voldoen aan de behoeften van de persoon met dementie?'

© Alle rechten voorbehouden

- Behoeften van de persoon: die hangen af van diens mate van zelfredzaamheid en zelfstandigheid, functionele vaardigheden en huidige gedrag.
- Hulpbronnen van de familie: dit zijn onder meer de emotionele en financiële draagkracht, beschikbare uren en nabijheid ...
- Hulpbronnen van professionals: dit zijn de mogelijkheden van thuiszorgdiensten, dagcentra en kortverblijfdiensten.

Wanneer een langdurig verblijf wordt overwogen, moeten deze drie domeinen in de afweging worden betrokken.

Zo wordt het proces praktischer en misschien minder schuldgevoel oproepend. Om alles zo rustig mogelijk te laten verlopen, moeten de drie domeinen regelmatig opnieuw worden beoordeeld. Door overleg met de arts en de zorgverleners van de thuiszorg kunnen passende hulpvormen worden voorgesteld en afgestemd op de specifieke behoeften van elke persoon.

AANVULLENDE INFORMATIE

- Praktische fiches ‘Langdurig verblijf in een rust- en verzorgingstehuis’ II, III en IV - Ligue Alzheimer ASBL
- ‘Vandaag nadenken over de thuis van morgen’, gids voor het kiezen van een woning, Senoah
- ‘Een woonplek kiezen voor mensen met de ziekte van Alzheimer of een verwante aandoening’, Senoah ASBL

BRON: ‘De opname van iemand met Alzheimer: een moeilijke beslissing voor de familie’ van Adrian Küng, Revue médicale de la Suisse Normande, 115

© Alle rechten voorbehouden